

Gj.

Folkvisa från Tyrsklätt.

Författad omkring 1874 af en bonde i Frönsten i Porkkala. Melodi härtill har lotsälderman Drott satt.

En visa vill jag sjunga nu,
som verkelig är sann.
I Porkkala fins flickor tu,
som längta efter man,
och nu vill jag beskrifva det
uppå ett enkelt sjömansätt.

En hufvlig morgon var det dock,
som saken börjad är,
då västanvinden susar och
Neptuni salar klär.
Ett segel syns i fjärran då
på hafvets klara bölja blå.

2 Men dagen liden mer och mer,
och vinden friskar opp,
och mera tydligt man då ser;
när flaggan på dess topp
af vinden sträcks från masten fram,
de norska färger märker man.

"Och tid af guld," så tänkte här
en flicka, kort och tjock,
Det mörka håret afklippt är,
hon liknar nu en stock,
som in i skeppet föras bör;
men hvad jag säger, därpå hör!

En tordagsafton sen det var,
då skeppet låg i hamn.
Med andra hon i sällskap far
till denna nordens man,
men när hon kommit upp på däck,
så gick det på ett lustigt sätt.

3 En nordisk viking kommer då
mot finska flickan här,
på honom ser hon glad också
och gör, hvad han begär.
Hon följer villigt hvarje spår,
som denne norske sjöman går.

På skeppet fars en bortskymd viza
bakom kaptenens hytt,
den visar han nu flickan på
och följer äfven dit,
att där få språkas vid en stund
ostörd som i en nordisk lund.

Men om kaptenen icke hört,
när dörren togs igen,
kanhända att jag det ej spört,
ty jag var ej med dem,
men när kaptenen ditåt gick,
jag äfven kunskap därom fick.

4
Och sedan var hon hvarje natt
utöfver böjan klar
och härlar på den dyra skatt,
som hon förvärfvat har.
Med denna skatt, så dyr och kär,
en nordisk sjöman menas här.

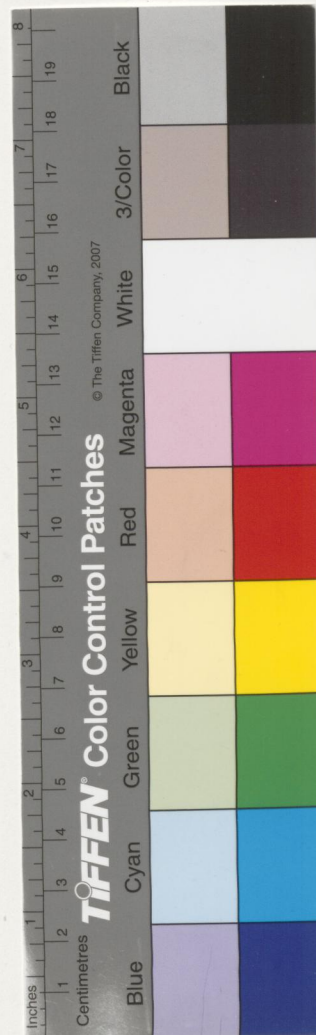
En afton hände det dock sig
ett spratt som lustigt var.
Den sjöman kommer gladelig,
som ljusa lockar bar.
Till henne han direkte går,
och äfven nattkvarter han får.

Om natten vaknar dock en man,
som har ett hurtigt mod;
så gick han ut och äfven fann,
att dörren öppen stod.
Och när han dit sig så beger,
han där en sjöman inne set.

5
Han tänkte då: "Jag fångat dig
uppå ett ~~enkelt~~ ^{lämpligt} sätt,
och nu skall du ej slippa fri,
ty dagen kommer lätt."
Därpå han låste dörren fast
och därifrån han gick med hast.

Jag glömde dock att säga det,
att flickan gick förut,
på vägen tänkte hon dock det:
"Kanhända blir det slut
med dessa nattens lyfwa tag,
när sjöman om sig fångslad såg."

Hon börjar bedja ömkelig,
på ett bevekligt sätt:
"O, husbond, gif nu nyckeln mig;
jag kan ej hjälpa det,
att jag för sjöman svaghet bär,
ty mannen är nu mig så kär."

6 Jag lofvar nu, att icke mer
till skeppet jag skall gå,
hur länge det än ligger här
på fjärdens böja blå,
blott jag den sjöman frigjord ser,
för hvilken jag så ömkligt ber."

Den dag, som följde därpå,
det var en högtidsdag,
då flickan med två sjömän låg
på samma rummet kvar.
Den ene var just samma man,
som förra natt sig fångslad fann.

Och kom och hör, du flicka kort,
att risan din är slut,
ty tiden den går alltför fort
att längre hålla ut!
Den här historien är om en,
den andra följer efter sen.

7 Det är en smäckrare figur
än som den förra var,
ty hon satt inom lås och mur
i vinterens kalla dör,
och åt af fångens knappa rätt,
då magerade hon på allt sätt.

Dock det förflutna glömmes fort,
all sorg är snart förspild.
När nortman kom, så var det gjordt,
då bliver hon så vild,
hon springer då båd' natt och dag
och bryter emot dygdens lag.

I sällskap med den förra går
hon hvarje natt också
till skeppet, som i hamnen låg,
och sakta bultar på
och säger: "Sjöman, släpp mig in,
snart seglar du för foglig vind."

Och den, som vet sig hafva fel,
 när han den visan hör,
 så får utaf den taga del,
 så mycket som han bör.
 En Finlands son gaf den åt mig
 att sjunga för Er gladelig.

Uppteckad i juli 1891 af

Uno A. Fleege

